

двамата си синове и да се нарадва на български-тъ юнаци. За да се не яви предъ тѣхъ съ праздни ржце, което споредъ българския обичай не е на добро, тя взела нѣколко китки цвѣте и единъ бенликъ съ ракия, съ който сама почерпала всички и имъ пожелала добъръ успѣхъ въ Балкана. Постжпката на старата жена дала куражъ и надежда на борцитѣ за свободата и ги увѣрила въ успѣха на тѣхното велико дѣло.

Връща се баба Тонка въ Русе, стои цѣль день на дунавския брѣгъ (нейната кжща е близу до Дунава) и изглежда съ внимание всички параходи, дано познае въ нѣкой отъ тѣхъ четата на Хаджи Димитра, или да види за последенъ пжтъ синоветѣ си. Но нищо се не види. Минали нѣколко дни още, и тя престанала да гледа вече къмъ тихия бѣлъ Дунавъ. На душата ѝ ставало тежко, съньтъ бѣгалъ отъ очитѣ ѝ, и нѣкакви страшни мисли се въртѣли постоянно въ главата ѝ. Не е шега това: двама сина, два млади сокола отиватъ срещу куршумитѣ! Нощно време тя излазяла по нѣколко пжти навънъ и сѣдала подъ гжститѣ акации на градината, отъ дето слушала по нѣколко часа, нѣма ли да се чуе нѣкакъвъ шумъ изъ града. Това правѣла, защото когато била въ Гюргево, единъ отъ хжшветѣ ѝ казалъ, че като минатъ въ България, най-напредъ ще почнатъ отъ Русчукъ, и въ нейната кжща ще побиятъ байрякъ... Дене тя обикаляла изъ града, най-много около конака, да види, не се ли забелязва нѣкакво движение и приготвление между турцитѣ. Но и тия наблюдения на баба Тонка не се увѣнчали съ успѣхъ, защото всѣки си гледалъ работата и никой не искалъ да знае, че ще се превзема турското